

La frase del dia

“L'únic franquisme que queda a Espanya el representen els dirigents nacionalistes”

Alfonso Guerra, EX-VICEPRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL (PSOE)

Tribuna

Josep-Lluís Carod-Rovira. Polític i escriptor

Llengua, batalla perduda?

Josep Murgades ha publicat, a Pagès Editors, *Escrits sobre llengua*, amb 40 textos seus, de 1984 a 2016, de filologia/ortografia, història de la llengua, sociolingüística, literatura i assaig nacional, perquè un idioma només s'entén en relació amb la comunitat humana que l'utilitza i s'hi identifica. Tenim un problema i gros, des del moment que acceptem, com el més normal del món, la discriminació legal de la llengua catalana i la imposició, l'hegemonia i el deure de coneixement de l'espanyol, a propis i estranys. L'article 3 de la Constitució bé que ho deixa clar i la pràctica lingüística imperial de l'Estat també, tant com la nostra dòcil, submissa i colonitzada reacció. La Constitució que ens refreguen cada dia a tort i a dret consagra aquesta discriminació radical de la nostra llengua i, a Catalunya, tots els partits polítics, fora d'un, van animar-nos a donar validesa democràtica a aquesta brutal marginació amb el nostre vot i, d'aquesta manera, el sí es va enfilar fins al 90,46% dels vots, el territori on més adhesions va aconseguir. Animats pel nacionalisme provincià i carrincló dels uns, el pragmatisme menfotista dels altres i la modernor progre dels de més enllà, vam beure a galet i de llavors ençà que tot raja com raja.

MURGADES ASSENYALA L'ORIGEN més recent dels nostres mals i com ens hi hem anat conformant, amb els estatuts dits d'autonomia i les lleis anomenades de normalització lingüística, i avui assistim a la nativització de l'espanyol aquí, que ajuda que ens acostumem a la presència hegemònica o exclusiva d'aquest idioma a tot arreu, com a fenomen natural i inqüestionable. L'única llengua que està normalitzada és la que ho ha estat sempre, l'espanyol, mentre que la pròpia d'aquí és l'única que, encara avui, no té cap obligació de conèixer ningú: ni magistrats, ni jutges, ni

policies, ni guàrdies civils, ni militars, alguns dels quals ens recorden, de tant en tant, qui és que mana a casa nostra: ells i en la seva llengua. El català és la llengua pròpia de Catalunya i dels Països Catalans, però la llengua de referència, la de la quotidianitat, aquella sense la qual no arribes a la cantonada és l'espanyol. És la que aprenen els nòvinguts perquè és l'única que tenen el deure de conèixer, l'única que sap tot-hom, l'única que troben a tot arreu, nit i dia. La llengua que comparteix protagonisme amb el portuguès en la majoria de productes higiènics; la que apareix en tot l'etiquetatge, ja sigui en solitari, ja sigui en l'anomenat "etiquetatge acordió" al costat d'un grapat d'idiomes, molts dels quals força menys parlats que el nostre; l'única dels productes de la indústria farmacèutica per més que aquesta sigui gairebé tota catalana. Quina burgesia, la nostra, incapaç d'etiquetar, en català, els productes que fabriquen, siguin cosmètics, siguin alimentaris, i, alhora, capaç de fundar entitats culturals en defensa de l'idioma...

“A l'escola, TV3, el Parlament i la política, independentisme inclòs, el retrocés del català és dramàticament cert

L'ÚS DE LA LLENGUA ÉS el resultat d'una doble alienació: nacional i social, ahir i avui. Les grans empreses internacionals no necessiten fer res en català quan les dels propietaris catalans de soca-rel i amb cognoms catalaníssims, amb qui comparteixen club de tennis, segona residència a la Cerdanya, tercera a la Costa Brava, llotja al Liceu i seient al Palau, no fan res en català, perquè no tenen el català per a res. L'actitud lingüística, durant els judicis, de Millet i Montull, de la mateixa banda de delinqüents, és l'expressió del pitjor d'una part de la nostra burgesia covarda, que viu al pont aeri, sempre al costat del rebregat seny, la claudicació nacional abillada de moderació, tot llegint l'avantguarda, espanyola, naturalment.

MURGADES TÉ la valentia d'afirmar: “No es pot pretendre el restabliment formal i funcional d'una llengua subordinada si no és a costa de la dominadora, no es pot fer avançar aquella en tots els àmbits de la realitat social si no és a còpia de fer-hi retrocedir aquesta.” El català no avançarà en tots els àmbits, de manera prioritària, preferent i referencial, sense aconseguir de substituir-hi l'espanyol en aquesta funció, car en lloc del món no hi ha dues llengües igualment preferents, referencials, prioritàries, dos idiomes que articulin, amb normalitat, tota la vida d'una societat. A l'escola, TV3, el Parlament i la política, independentisme inclòs, el retrocés del català és dramàticament cert. Murgades denuncia el triomfalisme de les enquestes, la subordinació del català i la dimissió lingüística diària de molts parlants. L'obra de l'artífex del manifest d'*Els marges* és un raig d'aigua fresca enmig de l'escalfament global de l'imperialisme lingüístic espanyol i la seva lectura ens fa veure que, si volem, podem capgirar la situació. I no som pocs els que volem.

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

Convergència

Parlo de Convergència, un partit que, amb llums i ombres, durant quaranta anys ha estat el gran referent del centre-dreta nacionalista català. Amb capacitat d'atraure el món rural, una part important de la classe benestant i fins una picossada de classes populars. Un partit important i una manera de fer política.

Durant anys, igual que el PNB i amb l'aura històrica d'antifranquista, els líders convergents apostaren pel règim del 78 i la pràctica del peix al cove, amb bons resultats per al conjunt de la societat catalana. Però un partit tan transversal acaba atresorant contradiccions. I els seus èxits també alimentaven els seus pecats i la llarga proximitat del poder ofega, fins crema. Els darrers capítols són il·lustratius; i encara no s'ha tancat la seqüència.

Per la resta, el procés català ha invalidat les mitges tintes i tot portava a una refundació ineludible. Amb tot el pes de les infidelitats, la creació del PDeCAT intenta girar plana i recupear un espai que, potser, ha quedat orfe. Mes la realitat és capriciosa i és difícil oblidar maneres de fer i llegir un temps nou i unes maneres noves. Costarà el gir a una altra política.

I a les primeres de canvi, el PDeCAT no ha sabut trobar el paper que toca. En un comportament incomprensible, a Madrid el nou partit en fan una de freda i una de calenta. Aquesta setmana Carles Campuzano ha ensenyat, al Congrés de Diputats, la part fosca del novell partit i ha demostrat que segueix sent presoner de Convergència. L'abstenció davant la canallesc actitud del PP fa que comencem a desconfiar del PDeCAT, que podria caure en una versió-2 del peix al cove.

Sísif

Jordi Soler

